

Διακρίπεται ὀριστικῶς ἡ ἀποστολὴ τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων : εἰς πάντας τοὺς μὴ συμμορφωθέντας πρὸς τὴν ἔντυπον ἡμῶν γνωστοποίησιν περὶ ἀποστολῆς τῆς συνδρομῆς αὐτῶν.

Ἡ Διεύθυνσις

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

Μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Τὸ εἶπον... Ἡ πληγὴ δὲν μοι φαίνεται ποσῶς σπουδαία... Θὰ τὸ γνωρίζετε καὶ σεῖς ὅτι αἱ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πληγαὶ ἢ θανατηφόροι εἶνε ἢ πικντελῶς ἀκίνδunami, καὶ τότε θεραπεύονται καὶ ἄνευ ἱατροῦ.

Ὁ ἀνακριτὴς ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

Ἄν λοιπὸν οὐδὲν τὸ ἰδιάζον παρατηρήσατε, εἶπε ταπεινωφῶνως, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἐπιστήσω κάλλιον τὴν προσοχὴν σας ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τραύματος. Θὰ σὰς ἦμαι μάλιστα ὑπόχρεως ἂν μοι δώσητε σήμερον, εἰ δυνατόν, λεπτομερῆ ἐπ' αὐτῆς ἔκθεσιν περιλαμβάνουσαν τὰς παρατηρήσεις σας.

— Εὐχαρίστως, κύριε, ὑπέλαβεν ὁ Γεράρδος μὴδὲν ὑποπευόμενος.

Ὁ Πενσὼν ἔβαινε ὀπισθεν τῶν καὶ εἶχεν ἀκούσει.

— Μοῦ φαίνεται πῶς δὲν ξέρει ὁ γέρος τί τοῦ γίνεται ! ἔψιθύρισε νηκιστα εὐλαβῶς.

Ἀνέλαβον μετὰ τινα λεπτὰ τὴν πρὸς τὴν ἑπαυλιν ἄγουσαν.

Ὁ κ. Λωζιὲ συνῶψιζε πρὸς τὸν Πενσὼν τὰς παρατηρήσεις του.

— Ἐχομεν τρεῖς σημαντικὰς ἐνδείξεις. Ἐν πρώτοις, τὸ περιστροφὸν τὸ ὁποῖον ἀνεύρωμεν καὶ τὸ ὁποῖον, ἀφοῦ ἐξετάσωμεν τὸν ὀπλοποιὸν τοῦ ἐργοστασίου εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκει, δυνατόν νὰ μᾶς θέσῃ ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ φονέως ἔχομεν ἔπειτα τὴν βεβαιότητα ὅτι ὁ φόνος ἐγένετο χάριν κλοπῆς καὶ ὁ κ. Παρλαγκὲ θὰ μᾶς πληροφορήσῃ διὰ τὰ ποσὰ ἅτινα ἐνεχείρισε πρὸς τὸν Βαλόν ἔχομεν τέλος τὴν πολυτιμωτέραν ἴσως ὅλων ἐνδείξιν, τὸ παρὰ τοῦ δολοφόνου ληφθὲν τραῦμα. Τί φρονεῖτε καὶ σεῖς, κύριε Πενσὼν ;

— Συμμερίζομαι τῆς γνώμης σας ὡς πρὸς τὰς δύο ἐνδείξεις, κύριε ἀνακριτά. Ὡς πρὸς τὸ περιστροφὸν ὁμως...

— Εἶνε ἐνδείξεις πολυτιμῶς, βεβαία, ἀλάνθαστος.

Ἐπιτρέψατε νὰ μὴ συμμερισθῶ τῆς γνώμης σας ὡς πρὸς αὐτό.

Ὁ ἀνακριτὴς ἐποίησε χειρονομίαν ὑψηλόφρονος περιφρονήσεως.

Ὁ Πενσὼν τὸ παρατήρησε.

— Ναί, ναί, σὲ γνωρίζω, ἐψιθύρισε, μ' ἐλαμβάνεις ὡς ἀνόητον καὶ δὲν μὲ δίδεις σημασίαν, ἀλλὰ ὀλίγον μὲ μέλει. Λέγω πάντοτε ὅτι σκέπτομαι.

Καὶ ὑψηλοφῶνως :

— Τόσον μοι φαίνεται παράδοξον τὸ ὅτι ὁ φονεὺς ἔρριψε τὸ περιστροφὸν τοῦ ἐδῶ, εἰς

τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος, ἀντὶ νὰ τὸ κρύψῃ εἰς τὸ θυλάκιον του, ὥστε ἕως οὐ μὲ πείσουν θὰ ἐπιμένω φρονῶν ὅτι τὸ ὄπλον ἐτέθη ἐδῶ πρὸ ἀποπλάνησιν τῆς δικαιοσύνης.

— Δὲν παρῶχεσθε λοιπὸν, κ. Πενσὼν, εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς διὰ τόνου περιφρονητικοῦ, ὅτι ὁ φονεὺς, μετὰ τὸ ἐγκλημα, ἐταράχθη εἰς σημείον ὥστε ν' ἀπολέσῃ τὴν ψυχραιμίαν του ;... Μὴ λησμονεῖτε ὅτι ὁ φονεὺς ἦτο πληγωμένος... καὶ δυνατόν νὰ παρήτησε τὸ ρεβόλβερ ἵνα φέρῃ τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς πληγῆς... Τίς οἶδεν ἂν δὲν κατέπεσε καὶ χαμαὶ ;... Ὑπάρχει λίμνη αἵματος ἐκεῖ ὅπου ὑποθέτομεν ὅτι ὁ φονεὺς ἐκρύβη καρδοκῶν τὸ θῦμα... ὅτε ἀνηγέρθη, ἐσκέφθη νὰ ὑπάγῃ ὅπως ἐπιτύχῃ τὸν σάκκον, ἀλλὰ δὲν ἐσκέφθη τὸ περιστροφὸν, ἢ ὅτε ἐσκέφθη εἰς αὐτὸ ἦτο πλέον ἀργά.

— Δυνατόν, ὅπως ὁποῖτε, κύριε ἀνακριτά.

— Ἄ, καλὸν καὶ αὐτό, ὅτι τὸ παραδέχεσθε...

— Ναί, ἀλλὰ λέγω ἐπίσης ὅτι εὕρισκω τὴν ἀσυνεσίαν αὐτὴν παράδοξον... Πολλὰκις ἔχουσι συμβῆ παρόμοιαι ἀποπλάνησεις εἰς τὴν δικαιοσύνην, καὶ συνελήφθησαν τόσοι ἀθῶοι, ἐνῶ οἱ ἐνοχοὶ ἀπελύοντο... Ὁ κ. ἀνακριτὴς γνωρίζει ταῦτα κάλλιον ἐμοῦ !..

— Καὶ ἂν ἡ ἀνακάλυψις τοῦ περιστροφου συνεδράζετο πρὸς ἄλλην ἐνδείξιν, τὴν ὁποίαν σεῖς αὐτὸς ἤδη ἀπεκαλύψατε, καὶ τῆς δέον ν' ἀναγνωρίσητε τὴν σπουδαιότητα... πρὸς τὴν πληγὴν τοῦ φονέως ;

— Θὰ ἔλεγον ὅτι δυνατόν νὰ ἐπετύχωμεν, δυνατόν ὁμως καὶ νὰ πλανώμεθα.

— Καὶ ἂν σὰς προέλεγον ὅτι αἱ δύο αὐταὶ ἐνδείξεις, τὸ περιστροφὸν ἀφ' ἐνός, καὶ ἡ πληγὴ ἐξ ἄλλου, συνδυαζόμενα ἐπιβαρύνουσιν, ἢ τοῦλάχιστον καθιστῶσιν ὑποπτον ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ὑποκείμενον ;

— Θὰ ἔλεγον ὅτι τοῦτο εἶνε σπουδαῖον, λίαν σπουδαῖον, κύριε ἀνακριτά, ἀλλ' ἐν τούτοις...

— Ἐν τούτοις ;

— Ἡ ἱστορία αὐτοῦ τοῦ περιστροφου μὲ συγχίζει, βλέπετε... Τὸ πρῶγμα δὲν τὸ εὕρισκω φυσικόν... Καὶ θὰ προσεῖχον, πολὺ θὰ προσεῖχον, προτοῦ ἀποφανθῶ...

— Τὸ αὐτὸ καὶ ἐγὼ θὰ πράξω, ἐστὲ βέβαιος, κ. Πενσὼν, εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς μετ' εἰρωνος μειδιάματος.

— Ὡ ! ἐφαντάσθη ὁ κ. Λωζιὲ ὅτι ἀμφέβαλλον περὶ τούτου, ὑπέλαβεν ὁ Πενσὼν μὲ τὸ βλέμμα χαμαὶ νεῦον, μὲ ὑποκριτικὸν τὸ ὄφρος.

Ἐπῆλθε στιγμὴ σιγῆς μεταξὺ τῶν δύο τούτων.

Ὁ Πενσὼν ἐξηκολούθησεν :

— Ὁ κ. ἀνακριτὴς συνέλαβεν ὑπονοίας πρὸς τὸν Βωφόρτ ;...

Ὁ ἀνακριτὴς ἐσκήρτησεν. Ὁ Πενσὼν τῷ κατέστησε ψηλαφητὴν καὶ πραγματικὴν, οὕτως εἰπεῖν, τὴν ἐπελθοῦσαν ἐκείνῳ ιδεάν.

— Ναί, εἶπεν ἀπλῶς. Παρατήρησα τὸν κ. Βωφόρτ. Μοι φαίνεται ὑποπτος. Πρὸ μικροῦ ἀπώλεσε τὰς αἰσθήσεις του...

— Ἐπιτρέψατε, ἐπιτρέψατε, κύριε ἀνακριτά...

— Ὁ ἀποδώσῃτε τοῦτο εἰς τὴν πληγὴν ; Ἄλλ' ἡ πληγὴ εἶνε ἐλαφροτάτη. Ἐξ ἄλ-

λου, ὁ κ. Βωφόρτ, προκαταλαμβάνων ἐπιδεξίως τὰ πρῶγματα, ἀναγνωρίζει τὸ ὄπλον ὡς ὁμοιάζον πρὸς ἐν τῶν ἰδικῶν του...

— Φυσικώτατον μοι φαίνεται τοῦτο.

— Ἐως ἐδῶ, ἔστω, ἀλλ' ἂν εἰς τοῦ κ. Βωφόρτ δὲν ἀνεύρωμεν τὸ περιστροφὸν του, θὰ εὕρητε καὶ τοῦτο ἀκόμη εὐεξήγητον ;

— Ἐκεῖ πρέπει νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν μας.

— Γνωρίζω τὴν οικονομικὴν θέσιν τοῦ κ. Βωφόρτ. Τὰ μεταλλεῖά του δὲν πηγαίνουν καλὰ. Ἐπικεῖται δι' αὐτὸν ἡ χρεωκοπία. Ταχέως θὰ εὐρεθῇ εἰς θέσιν νὰ τὰ ἐκποιήσῃ.

— Ὁ κ. Βωφόρτ θεωρεῖται πλούσιος.

— Ἦτο, ἀλλ' ἔχασε πολλὰ κατὰ τοὺς τελευταίους αὐτοὺς χρόνους... Οὕτω λέγουσιν τοῦλάχιστον, καὶ εὐκολον τὸ νὰ βεβαιωθῇ τις περὶ τούτου.

— Εἰς τρόπον ὥστε νομίζετε ;

— Τίποτε δὲν νομίζω. Ὑποθέτω ἀπλῶς, ἕως οὐ κάλλιον φωτισθῶμεν.

— Ἐλπίζω, κύριε ἀνακριτά, ὅτι αἱ ὑποψίαι σας θὰ καταρρεύσουν ἀφ' ἐαυτῶν, μετὰ τὴν ἱατροδικαστικὴν ἔκθεσιν τοῦ ἱατροῦ Γεράρδου.

— Πῶς τὸ πιστεύετε ;

— Ἀδύνατον ἡ ἐξέτασις τοῦ ἱατροῦ νὰ μὴ μᾶς διαφωτίσῃ, εἰς τοιαύτας περιπτώσεις ἡ ἱατρικὴ ἔκθεσις εἶνε σπουδαιωτάτης σημασίας.

— Εἰς τρόπον ὥστε αἱ παρατηρήσεις τοῦ ἱατροῦ Γεράρδου θὰ βαρύνωσι πολὺ ἐπὶ τῆς γνώμης σας, κ. Πενσὼν ;

— Τὸ ὁμολογῶ, κύριε ἀνακριτά, διότι, προκειμένου περὶ ἐγκλημάτων, ἔχω μακρὰν πείραν...

— Λοιπὸν, περιμένω καὶ ἐγὼ μετὰ πεποιθήσεως τὴν ἔκθεσιν.

— Μετὰ πεποιθήσεως ;

— Μετὰ φόβου ἂν ἀγαπάτε, μάλλον διότι φοβόμαι, τῷ ὄντι, μὴ μεταβάλλῃτε γνώμην.

— Τὸ μέλλον θὰ μᾶς τὸ ἀποδείξῃ ταχέως, κ. Λωζιέ.

Οἱ δύο ἄνδρες δὲν εἶπόν τι πλέον.

Ἀπεχωρίσθησαν μάλιστα καὶ δὲν συνήνησαν ἀλλήλους εἰμὴ ἀφοῦ ἐπανῆλθον εἰς τὴν ἑπαυλιν.

Ἐκεῖ, ὁ κ. Λωζιέ ἀπέτεινε τὸν λόγον πρὸς τὸν Γεράρδον.

— Μὴ λησμονῆτε, ἱατρέ, τὴν συμβουλήν τὴν ὁποίαν σὰς ἔχω δώσει.

Ὁ Γεράρδος προσέκλινε δίχως ν' ἀπαντήσῃ.

Τὴν φράσιν αὐτὴν, ἡ ἐπιμονὴ τοῦ δικαστοῦ τὸν ἐθίξεν εὐθέως εἰς τὴν καρδίαν.

Ἐθεώρησε τὸν δικαστὴν, καὶ ἐπὶ τῇ θέῃ τῆς ψυχρᾶς ἐκείνης μορφῆς, ἡ ἀνησυχία τὸν κατέλαβεν.

— Ἀλλὰ τί συμβαίνει ; ἐψιθύρισε...

Στιγμὰς τινας μετὰ τὴν εἰς τὴν ἑπαυλιν ἄφιξίν των, ὁ Βωφόρτ παρεκάλει τὸν Γεράρδον νὰ μεταβῇ παρ' αὐτῷ.

— Ὑποφέρω πολὺ, εἶπεν, ὅλη μου ἡ κεφαλὴ πονεῖ... καὶ ἐπειδὴ θ' ἀναγκασθῶ νὰ ἐπιστρέψω εἰς Κρέιλ, λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ μοι κάμετε ἓνα ἐπίδεσμον.

— Εὐχαρίστως.